

“मीठे बच्चे- तिमी धेरै समयपछि फेरि बाबासँग मिलेका छौ त्यसैले तिमी धेरै धेरै सिकीलधे हो ।”

प्रश्न:- आफ्नो स्थितिलाई एकरस बनाउने साधन के हो ?

उत्तर:- सधैं याद राख, जुन सेकेण्ड पास भयो, त्यो ड्रामा । कल्प पहिला पनि यस्तै भएको थियो । अझै निदा-स्तुति, मान-अपमान सबै अगाडि आउनु नै छ, त्यसैले आफ्नो स्थितिलाई एकरस बनाउनको लागि विगतको चिन्तन नगर ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ । रूहानी बाबाको नाम के हो ? शिवबाबा । उहाँ सबै आत्माहरूको बाबा हुनुहुन्छ । सबै रूहानी बच्चाहरूको नाम के हो ? आत्मा । जीवको नाम राखिन्छ, आत्माको नाम उही रहन्छ । यो पनि बच्चाहरूले जान्दछन्- सत्सङ्ग धेरै छन् । यो हो सच्चा-सच्चा सत्यको सङ्ग, जसमा सत् बाबाले राजयोग सिकाएर हामीलाई सत्ययुगमा लैजानु हुन्छ । यस्तो अरू कुनै पनि सत्सङ्ग वा पाठशाला हुन सक्दैन । यो पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । सारा सृष्टि चक्र तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ । तिमी बच्चाहरू नै स्वदर्शन चक्रधारी हो । बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- यो सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ । कसैलाई सम्झायौ भने चक्रको सामुन्ने खडा गर । अब हामी यतातिर जाँदैछौ । बाबाले जीव आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ । यो नयाँ कुरा होइन । जान्दछौ- कल्प-कल्प सुन्छौ, अब फेरि सुन रहेका छौ । तिम्रो बुद्धिमा कुनै पनि देहधारी बाबा, टीचर, गुरु छैन । तिमीले जान्दछौ- विदेही शिवबाबा हाम्रो टीचर, गुरु हुनुहुन्छ । अरू कुनै पनि सत्सङ्ग आदिमा यस्तो कुरा गर्दैनन् । मधुबन त यो एकै हो । त्यो फेरि अर्को मधुबन वृन्दावनमा देखाउँछन् । त्यो भक्ति मार्गमा मनुष्यहरूले बनाएका हुन् । वास्तवमा मधुबन त यो हो । तिम्रो बुद्धिमा छ- हामी सत्ययुग, त्रेतादेखि लिएर पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै अहिले संगममा आइपुगेका छौ- पुरुषोत्तम बन्नको लिए । हामीलाई बाबाले आएर स्मृति दिलाउनु भएको छ । ८४ जन्म कसले र कसरी लिन्छन्, त्यो पनि तिमीले जान्दछौ । मनुष्य त केवल भनिदिन्छन्, केही बुझ्दैनन् । बाबाले राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ । सत्ययुगमा सतोप्रधान आत्माहरू थिए, शरीर पनि सतोप्रधान थियो । यस समय त सत्ययुग होइन, यो हो कलियुग । हामी गोल्डेन एजमा थियौं । फेरि चक्र लगाएर पुनर्जन्म लिँदै-लिँदै हामी आइरन एजमा आइपुगेका छौं फेरि चक्र अवश्य लगाउनु छ । अब जानु छ आफ्नो घर । तिमी सिकीलधे बच्चा हो नि । सिकीलधे उनलाई भनिन्छ जो हराउँछन्, फेरि धेरै समयपछि मिल्छन् । तिमी ५ हजार वर्षपछि आएर मिलेका छौ । तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ- यो उही बाबा हुनुहुन्छ जसले ५ हजार वर्ष पहिले यस सृष्टि चक्रको हामीलाई ज्ञान दिनु भएको थियो । स्वदर्शन चक्रधारी बनाउनु भएको थियो । अहिले फेरि बाबा आएर मिल्नु भएको छ । जन्म सिद्ध अधिकार दिनको लागि । यहाँ बाबा महसुस गराउनुहुन्छ । यसमा आत्माको ८४ जन्मको पनि महसुसता आउँछ । यो सबै बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ । जसरी ५ हजार वर्ष पहिले पनि सम्झाएको थिएँ- मनुष्यलाई देवता या कंगाललाई सिरताज बनाउनको लागि । तिमीले बुझेका छौ- हामीले ८४ पुनर्जन्म लियौं, जसले लिएका छैनन् उनीहरू यहाँ सिक्नको लागि आउँदा पनि आउँदैनन् । कसैले थोरै बुझ्दछन् । नम्बरवार त हुन्छन् नि । आ-आफ्नो घर गृहस्थमा रहनु छ । सबै त यहाँ आएर बस्दैनन् । रिफ्रेश हुन उनीहरू आउँछन् जसलाई धेरै राम्रो पद पाउनु छ । कम पद पाउनेले धेरै पुरुषार्थ पनि

२०७२ पौष १० शुक्रवार २५-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

गर्देनन् । यो ज्ञान यस्तो छ, थोरै पुरुषार्थ गरे पनि त्यो व्यर्थ जाँदैन । सजाय खाएर आउँछन् । पुरुषार्थ राम्रो गरे भने सजाय पनि कम हुन्छ । यादको यात्रा विना विकर्म विनाश हुँदैन । यो त घरी-घरी आफूलाई याद गराऊ । कोहीसँग मिल्दा पनि पहला त उनलाई यो बुझाउनु छ— आफूलाई आत्मा सम्झनुहोस् । यो नाम त पछि शरीरमा मिलेको हो, कसैलाई बोलाउँछन् शरीरको नामले । यस संगममा नै बेहदको बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई बोलाउनुहुन्छ । तिमीले भन्छौ— रूहानी बाबा आउनु भएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— रूहानी बच्चाहरू । पहिले रुह फेरि बच्चाहरूको नाम लिनुहुन्छ । रूहानी बच्चाहरू ! तिमीले बुझ्यौ ? रूहानी बाबाले के सम्झाउनु हुन्छ ? तिम्रो बुद्धिले जान्दछ— शिवबाबा यस भागीरथमा विराजमान हुनुहुन्छ, हामीलाई उही सहज राजयोग सिकाइरहनु भएको छ । अरू कुनै मनुष्य छैन, जसमा बाबा आएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ । उहाँ बाबा आउनुहुन्छ नै पुरुषोत्तम संगमयुगमा । अरू कोही पनि मनुष्यले कहिल्यै यस्तो भन्न सक्दैन, सम्झाउन सक्दैन । यो पनि तिमीले जान्दछौ— यो शिक्षा यी बाबाको होइन । यिनलाई त यो थाहा थिएन— कलियुग खतम भएर सत्ययुग आउनु छ । यिनको अब कुनै देहधारी गुरु छैन । अरू त सबै मनुष्य मात्र भन्छन्— हाम्रो फलाना गुरु हुनुहुन्छ । फलानो गएर महाज्योतिमा मिल्यो । सबैको देहधारी गुरु हुन् । धर्म स्थापक पनि देहधारी हुन् । यो धर्म कसले स्थापना गर्‍यो ? परमपिता परमात्मा त्रिमूर्ति शिवबाबाले, ब्रह्माद्वारा स्थापना गर्नु भएको हो । यिनको शरीरको नाम ब्रह्मा हो । क्रिश्चियनहरूले भन्छन्— क्राइस्टले यो धर्म स्थापना गर्नुभयो । उनी त देहधारी हुन् । चित्र पनि छ । यस धर्मको स्थापकको चित्र के देखाउँछन् ? शिवको नै देखाउँछन् । शिवको चित्र पनि कुनै ठूलो, कुनै सानो बनाउँछन् । हो त उही बिन्दु नै । नाम-रूप पनि छ तर अव्यक्त । यी आँखाले देख्न सकिदैन । शिवबाबाले तिमी बच्चाहरूलाई राज्य-भाग्य दिएर जानु भएको हो, त्यसैले त याद गछौँ नि । शिवबाबा भन्नुहुन्छ— मनमनाभव । म एक बाबालाई याद गर । कसैको स्तुति गर्नु छैन । आत्मालाई बुद्धिमा कुनै देह याद नआओस्, यो राम्रोसँग बुझ्नु पर्ने कुरा हो । हामीलाई शिवबाबाले पठाउनुहुन्छ । सारा दिन यो दोहोर्‍याइ राख । शिव भगवानुवाच— पहिला शुरुमा त परमात्माको बारेमा नै बुझ्नु पर्छ । यो पक्का नगरेसम्म अरू कुरा गरेर केही पनि बुद्धिमा बस्दैन । कसैले भनिदिन्छन्— यो कुरा त सही हो । कसैले भन्छन्— यसलाई बुझ्न त समय चाहिन्छ । कसैले भन्छन्— विचार गछौँ । किसिम-किसिमका आउँछन् । यो हो नयाँ कुरा । परमपिता परमात्मा शिवले आत्माहरूलाई बसेर पठाउनुहुन्छ । विचार चल्छ, के गरौँ, जसबाट मनुष्यहरूलाई यो समझमा आउन सकोस् । शिव नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ । आत्मालाई ज्ञानको सागर कसरी भन्न सकिन्छ ? उहाँको त शरीर नै छैन । ज्ञानको सागर भएकाले अवश्य कुनै समय ज्ञान सुनाउनु भएको थियो, त्यसैले त उहाँलाई ज्ञान सागर भन्दछन् । यत्तिकै त किन भन्छन् र । कोही धेरै पढेको छ भने भनिन्छ— यो त धेरै वेद-शास्त्र पढेको छ, यसैले शास्त्री अथवा विद्वान भनिन्छ । बाबालाई ज्ञानको सागर, अथोरिटी भनिन्छ । अवश्य आउनु भएको थियो । पहला त सोध्नुपर्छ— अहिले कलियुग हो या सत्ययुग ? नयाँ दुनियाँ हो या पुरानो दुनियाँ ? लक्ष्य-उद्देश्य त तिम्रो सामुन्ने खडा छ । यदि अहिले यी लक्ष्मी-नारायण भएको भए त उनीहरूको राज्य हुन्थ्यो । यो पुरानो दुनियाँ, गरिबी नै हुँदैनथ्यो । अहिले त केवल यिनीहरूको चित्र छन् । मन्दिरमा मूर्ति देखाउँछन् । उनीहरूको महल बगैँचा आदि कति ठूला-ठूला हुन्छन् । केवल मन्दिरमा कहाँ रहन्छन् र । राष्ट्रपतिको भवन कति भव्य हुन्छ ।

देवी-देवता त ठूला-ठूला महलमा रहन्छन्। धेरै ठाउँ हुन्छ। वहाँ डराउने कुरा नै हुँदैन। सदैव फूलबारी रहन्छ। काँडा हुँदै हुँदैन। त्यो हो नै बगैँचा। वहाँ त दाउरा आदि बाल्दैनन्। दाउरा बाल्दा धुँवा हुन्छ त्यसैले दुःख अनुभव हुन्छ। वहाँ हामी धेरै सानो टुकामा रहन्छौं। पछि गएर वृद्धि हुँदै जान्छ। धेरै राम्रा-राम्रा बगैँचा हुन्छन्, सुगन्ध आइरहन्छ। जंगल नै हुँदैन। अहिले अनुभूति हुन्छ, देख्न त सकिँदैन। तिमीले ध्यानमा ठूला-ठूला महल आदि देखेर आउँछौ, त्यो त यहाँ बनाउन सकिँदैन। साक्षात्कार भयो फेरि हराउँछ। साक्षात्कार त गरेका छौ नि। राजाहरू, राजकुमार-राजकुमारी हुन्छन्। धेरै रमणीक स्वर्ग हुन्छ। जस्तै यहाँ मैसूर आदि रमणीक छन्, यस्तै वहाँ धेरै राम्रो हावा लागिरहन्छ। पानीको भरना बगिरहन्छन्। आत्माले सम्भन्छ— हामी राम्रो-राम्रो चीजहरू बनाउँछु। आत्मालाई स्वर्ग त याद आउँछ नि।

तिमी बच्चाहरूलाई महसुस हुन्छ— के-के होला ! हामी कहाँ रहन्छौ होला ! यस समय यो स्मृति रहन्छ। चित्रहरूलाई हेर, तिमी कति भाग्यशाली छौ। वहाँ दुःखको कुनै कुरा हुँदैन। हामी त स्वर्गमा थियौं फेरि तल भर्न्यौं। अब फेरि स्वर्गमा जानु छ। कसरी जाने ? डोरीमा भुण्डिएर जान्छौ र ? हामी आत्माहरू त शान्तिधामका निवासी हौं। बाबाले स्मृति दिलाउनु भयो— अब तिमी फेरि देवता बनिरहेका छौ र अरूलाई पनि बनाइरहेका छौ। कतिले घर बसेर पनि साक्षात्कार गर्छन्। बाँधेलीहरूले कहिल्यै देखेका कहाँ छन् र। कसरी आत्मालाई उमंग आउँछ। आफ्नो घर नजिक आइपुगे पछि आत्मालाई खुशी हुन्छ। सम्भन्छन्— बाबाले हामीलाई ज्ञान दिएर शृंगार गर्न आउनु भएको छ। आखिर एक दिन अखबारहरूमा पनि छापिनेछ। अहिले त स्तुति-निंदा, मान-अपमान सबै सामुन्ने आउँछ। जान्दछौं— कल्प पहिले पनि यस्तै भएको थियो, जो सेकेण्ड पास भयो, त्यसलाई चिन्तन गर्नु हुँदैन। अखबारहरूमा कल्प पहिले पनि यस्तै उल्टो छापिएको थियो। फेरि पुरुषार्थ गरिन्छ। हंगामा त जो भएको थियो, त्यो भयो। नाम त प्रख्यात भयो नि। फेरि तिमीले जवाफ दिन्छौ। कसैले पढ्छन्, कसैले पढ्दैनन्। फुर्सत मिल्दैन। अरू काममा लाग्न थाल्छन्। अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ— यो बेहदको विशाल ड्रामा हो। टिक-टिक चलिरहन्छ, चक्र घुमिरहन्छ। एक सेकेण्डमा जे पास भयो, फेरि ५ हजार वर्षपछि दोहोरिन्छ। जे भयो त्यो सेकेण्डपछि ख्यालमा आउँछ। यो भूल भयो, ड्रामामा निश्चित भयो। कल्प पहिले पनि यस्तै भूल भएको थियो, बित्यो। अब फेरि पछिको लागि गर्दैनौ। पुरुषार्थ गरिरहन्छौ। तिमीलाई सम्झाइन्छ— घरी-घरी यो भूल राम्रो होइन। यो कर्म राम्रो होइन। दिल खान्छ— मबाट यो खराब काम भयो। बाबाले सल्लाह दिनुहुन्छ, यस्तो नगर, जसबाट कसैलाई दुःख होस्। मनाही गरिन्छ। बाबाले बताइदिनुहुन्छ— यो काम नगर, नसोधिकन चीज उठायौ, यसलाई चोरी भनिन्छ। यस्तो काम नगर। रूखो बोली नबोल। आजकल दुनियाँमा हेर, कस्तो छ— कुनै नोकरसँग रिसायो भने उसले पनि दुश्मनी गर्न लाग्छ। वहाँ त बाघ र बाख्रा पनि आपसमा मिलेर रहन्छन्। नुनपानी र क्षीरखण्ड। सत्ययुगमा सबै मनुष्य आत्माहरू आपसमा क्षीरखण्ड हुन्छन्। यस रावणको दुनियाँमा सबै मनुष्य नुनपानी छन्। पिता-पुत्र पनि नुनपानी। काम महाशत्रु हो नि। काम कटारी चलाएर एक-अर्कालाई दुःख दिन्छन्। यो सारा दुनियाँ नुनपानी हो। सत्ययुगी दुनियाँ क्षीरखण्ड हो। यी कुरालाई दुनियाँ के जानून्। मनुष्य त स्वर्गलाई लाखौं वर्ष भनिदिन्छन्। त्यसैले कुनै कुरा बुद्धिमा आउन सक्दैन। जो देवताहरू थिए उनीहरूलाई नै स्मृतिमा आउँछ। तिमीले जान्दछौ— यी देवता सत्ययुगमा थिए।

२०७२ पौष १० शुक्रबार २५-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

जसले ८४ जन्म लिएका छन्, उनै फेरि आएर पढ्छन् र काँडाबाट फूल बन्छन्। यो बाबाको एकै विश्व-विद्यालय हो, यसका शाखाहरू निस्किरहन्छन्। खुदा जब आउनु हुन्छ, तब उहाँका खिदमतगार बन्छन्, जसद्वारा स्वयं खुदा राजाई स्थापना गर्नुहुन्छ। तिमीले बुझेका छौं— हामी खुदाको खिदमतगार हौं। तिनीहरूले जिस्मानी खिदमत गर्छन्, यो हो रूहानी। बाबाले हामी आत्माहरूलाई रूहानी सेवा सिकाइरहनु भएको छ किनकि रूह नै तमोप्रधान बनेको छ। फेरि बाबाले सतोप्रधान बनाइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छन्। यो योग अग्नि हो। प्राचीन योग गायन गरिएको छ नि। नक्कली योग त धेरै छन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यादको यात्रा भन्नु ठीक छ। शिवबाबालाई याद गर्दै-गर्दै तिमी शिवपुरीमा पुग्छौ। त्यो हो शिवपुरी। त्यो विष्णुपुरी। यो रावण पुरी। विष्णु पुरी पछि हुन्छ राम पुरी। सूर्यवंशी पछि चन्द्रवंशी हुन्छ। यो त सामान्य कुरा हो। आधाकल्प सत्ययुग-त्रेता, आधाकल्प द्वापर-कलियुग। अहिले तिमी संगममा छौ। यो पनि केवल तिमीले जान्दछौ। जसले राम्रोसँग धारणा गर्छन्, उनले अरूलाई पनि बुझाउँछन्। हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं। यो कसैको बुद्धिमा याद रह्यो भने पनि सारा ड्रामा बुद्धिमा आउँछ। तर कलियुगी देहका सम्बन्धी आदि याद आइरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई याद गर्नु छ, एक बाबालाई। सर्वको सद्गति दाता, राजयोग सिकाउने वाला एकै हुनुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— शिवबाबाको नै जयन्ती हो, जसले सारा दुनियाँलाई पल्टाउनु हुन्छ। तिमी ब्राह्मणहरूले नै जान्दछौ, अहिले हामी पुरुषोत्तम संगमयुगमा छौं। तिमी ब्राह्मणहरूलाई नै रचयिता र रचनाको ज्ञान बुद्धिमा छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) कुनै पनि यस्तो कर्म गर्नु हुँदैन जसबाट अरूलाई दुःख हुन्छ। नमीठो बोली बोल्नु हुँदैन। धेरै धेरै क्षीरखण्ड भएर रहनु छ।
- २) कुनै पनि देहधारीको स्तुति गर्नु छैन। बुद्धिमा रहोस्— हामीलाई शिव बाबाले पढाउनु हुन्छ। उहाँ एको नै महिमा गाउनु छ, ईश्वरीय सेवाधारी बन्नु छ।

वरदानः— अनुभवहरूको गहनताको प्रयोगशालामा रहेर नयाँ अनुसन्धान गर्ने अन्तर्मुखी भव

जब स्वयंमा पहिले सबै अनुभव प्रत्यक्ष हुन्छ अनि प्रत्यक्षता हुन्छ। यसको लागि अन्तर्मुखी बनेर यादको यात्रा र हर प्राप्तिको गहनतामा गएर अनुसन्धान गर, संकल्प धारण गर। फेरि त्यसको परिणाम वा सिद्धि हेर, जुन संकल्प गरें, त्यो सिद्ध भयो कि भएन? यस्तो अनुभवहरूको गहनताको प्रयोगशालामा बस, जसबाट महसुस होस्, यी सबै कुनै विशेष लगनमा मगन यस संसारबाट उपराम छन्। कर्म गर्दा योगको पावरफुल स्टेजमा रहने अभ्यास बढाऊ। जसरी वाणीमा आउने अभ्यास छ, त्यसैगरी रूहानियतमा रहने अभ्यास बनाऊ।

स्लोगनः— सन्तुष्टताको सीटमा बसेर परिस्थितिहरूको खेल हेर्नेहरू नै सन्तुष्टमणि हुन्।